

O SMUTNÉM VDOVCI

Napsal J. Jahoda

Už se skoro smáčkalo, když se Rejnek vrátil s hroučkou sousedů z křehova, s uplaknutými očima, jako zbit posledním loupením a mrtvou ženou, nemluvně a sekvá-cený.

Rejnek vrátil s hroučkou sousedů z křehova, s uplaknutými očima, jako zbit posledním loupením a mrtvou ženou, nemluvně a sekvá-cený. Svatební černá šatka mu u krku tuze odstával a dlouhé rukávy mu plundraly po prstech. Šel třeš, jako po netenci a v hlavě všem dlouhými obřady měl jakési straš-livé prázdno, jakoby mu někdo z lebký vykrábral mozek.

Do Rejnika jednomilostejně mlu-vil ponocný Duryšek, celé vesnice noviny, obce trojích dětí a šantala známý.

Repetil: "Žádné trápení, žádné brečení — umřela, není jí tulo. — Živí k živým, mrtví k mrtvým — nejší širotek, ve světě se neztra-tí — když tu nejšou děti, všechno půjde jako po másle —"

Rejnekův bratr, chalupák z hor, šel hrablavým krokem, tvář měl jako formu na perníkového paná-ka a silně náléhal na sukovitou hůl s velkým noscem. Nemluvil, jen krkem teče odkáslával a bedlivě pozoroval mladé osení. Div mu oči nevypadly na širokou pláň, temného listu a sametových svítů. Kde pak u nich na horách taková plodina!

Duryšek přicházel do ráže: — "A Duryšek dává: "Byla to hodná žena, putička cukrová — Pánbůh jí dej lehké odpouštění — byli jste spolu jako holubi kamzli — ale co tulo, to tam — ženských je na světě jak žebříčku na mezi — o všechno je mezi lidem nouze, jen o ženském — živí k živým, mrtví k mrtvým —"

Rejnek poslouchal, neposlouchal. V očích mátohy, v myšlen-kách kluky háky, v srdeci kleštěčky. Ztrapněné kleštěčky, stisknou, až zabu brní a kolena klesají.

Vzduy tetky vypravovaly: "Jen co je boží pravda, nebožka Rejn-ková byla ženská k pohledání. — Jakživa jsem s ní byla jen: ty má milá, ty, co děláš? A ona pěkně: i, milá, jen aby hůl nebylo — buď Pánbůh pochválen!"

A jiná tetka: "Už snad jí bylo souzono za mlada umřít, nebo je to tak v jejím rodě — její nebož-ku mámu odnesli na křehov, mně se zdá, ve čtyřiceti — kdo pak to může soudit?"

Duryšek dává domlouvá: "Co bys ty takhle vyváděl — byli jste spolu teprve rok — to jsi ještě ne-přivykl — to tu ještě není man-želský uzal — v tobě je dosavad mužská síla — jeden balšán ve světě nekvete —"

Nachoměl se do Rejnikovy blízkosti Holák hornista, rozkva-šený, s čelem zvarhánkováným, protože ho dnes nezahlí při po-hřební muzice do cechu, a vyklá-dá: "Jestli pak tys slyšel, Rejn-ku — druhá horna nevydržela takt — Rynďa to nikdy tak vy-soko nevyfoukne — to musejí být moje prsa, ne takového suchopára — to byla dnes krásná muzika, jedna hanba."

Vzduy rozumuje tetka: "On Rejnek si jí vzal jen pro oudělek — pro přínos ne, do dvaceticetoro-vého je tři sta málo. Ale oudělek měla, byla to ženská jako upláca-ná a oči jak trunky."

Druhá tetka žalostně: "Pro za-žátek to dobře u Rejniku šlo, pro zabátek! Jako tamhle u Sejeů v Kalném, Ale u Sejeů jen rok — po prvním dítěti byl oudělek pryč a začlo počítání. A dnes je tam velká nevěle, pořád se hádají, že Sejka málo přinesla —"

"Bejvá to tak, bejvá —," přita-kovala jedna hubená kmotra.

Duryšek, aby se vymylul, než dojdou k Rejnkům: "Povídám ti, jen rozumně, jen s fortelem — nie na lidi nářikat — nebožka je do-bře, dal jí krásnou truhlu, ani vstrováská fořtová takové truhly neměla! Dnes jí všechny ženské tu truhlu závidily! Pěkně jí se s manželkou rozloučil, krásný fun-šek vystrojil — všechno je jedna chvála! Ale příkop za sebou ne-vyhadzuj — mrtví k mrtvým, živí k živým. Spadne list, uschne trá-va — a napřesrok v nové měsíci naroste nové listy a májí tráva."

Holák hornista resonýroval: "Funus s takovou hornou je ohav-nost — lidé o tom budou po vůko-li vypravovat, jak Rynďa falešně foukal. To měl jsi, Rejniku zakázat — to si nebožka od tebe, nezaslou-žila!"

Už docházeli Rejnikova stavení a Duryšek napomínal: "Jak jsem povídal — dost toho nářikání nad lidí. Zaskoč domů, umej si kuka-dla, v hospodě už čekají — je to

starý ryk, musíš přatečtvo ubo-stit —"

Rejnekovi tu tam někdo podával ruce a utělovaním a politováním, ale dá se sehnat a sám byl jen bratr horák a za ním proklouzil Dury-šek. Nemůže přece ztrapněného vdovce ponechat o samotě!

A hned kázal: "Všecko se po-vedlo, byl to pěkný funšek — kdýžby to nebožka tvá manželka vyřčila, ture by si ten svůj funšek přichvalovala. Štál tě praoby, ale každý tuod lekae, jak si dovede! manželky váhát — není-li pravda, Jakube!" obrátil se na horáka.

Ten stál uprostřed sekcie, že-piší seknou do čela, sukovatou hůl pořáď v ruce. Něco zahučel a jen si přisňma očima bratra pro-hlížel.

Vdovce Rejnek zemřel sedl si na postel, založil hlavu do dlaní a septu mu přese rty nepřeflo.

A Duryšek dává káže: "Pár časů v hospodě počkají — vyslechni zatím souseda, vyslechni radu! Mrtví k mrtvým, živí k živým — pochoval, krásně pochoval, ale z křehova šel jsi do života — tuhle do své živnosti, a musíš se ohánět, abys mohl udržeti hospodářství!"

Bratr horák přeložil hůl z jed-né ruky do druhé, vytáhl obrovný modrý šátek z kapsy a frkavě si utíral nos. Znělo to jak kašlavá křídlovka.

Duryšek přicházel do ráže: — "Viš, Kristuspán užíval podoben-ství — řídme se Kristepánem, a bysme nevěšli v pokušení. Já nie že se spolu jako holubi kamzli — ale co tulo, to tam — ženských je na světě jak žebříčku na mezi — o všechno je mezi lidem nouze, jen o ženském — živí k živým, mrtví k mrtvým —"

Rejnek poslouchal, neposlouchal. V očích mátohy, v myšlen-kách kluky háky, v srdeci kleštěčky. Ztrapněné kleštěčky, stisknou, až zabu brní a kolena klesají.

Vzduy tetky vypravovaly: "Jen co je boží pravda, nebožka Rejn-ková byla ženská k pohledání. — Jakživa jsem s ní byla jen: ty má milá, ty, co děláš? A ona pěkně: i, milá, jen aby hůl nebylo — buď Pánbůh pochválen!"

A jiná tetka: "Už snad jí bylo souzono za mlada umřít, nebo je to tak v jejím rodě — její nebož-ku mámu odnesli na křehov, mně se zdá, ve čtyřiceti — kdo pak to může soudit?"

Duryšek dává domlouvá: "Co bys ty takhle vyváděl — byli jste spolu teprve rok — to jsi ještě ne-přivykl — to tu ještě není man-želský uzal — v tobě je dosavad mužská síla — jeden balšán ve světě nekvete —"

Nachoměl se do Rejnikovy blízkosti Holák hornista, rozkva-šený, s čelem zvarhánkováným, protože ho dnes nezahlí při po-hřební muzice do cechu, a vyklá-dá: "Jestli pak tys slyšel, Rejn-ku — druhá horna nevydržela takt — Rynďa to nikdy tak vy-soko nevyfoukne — to musejí být moje prsa, ne takového suchopára — to byla dnes krásná muzika, jedna hanba."

Vzduy rozumuje tetka: "On Rejnek si jí vzal jen pro oudělek — pro přínos ne, do dvaceticetoro-vého je tři sta málo. Ale oudělek měla, byla to ženská jako upláca-ná a oči jak trunky."

Druhá tetka žalostně: "Pro za-žátek to dobře u Rejniku šlo, pro zabátek! Jako tamhle u Sejeů v Kalném, Ale u Sejeů jen rok — po prvním dítěti byl oudělek pryč a začlo počítání. A dnes je tam velká nevěle, pořád se hádají, že Sejka málo přinesla —"

"Bejvá to tak, bejvá —," přita-kovala jedna hubená kmotra.

Duryšek, aby se vymylul, než dojdou k Rejnkům: "Povídám ti, jen rozumně, jen s fortelem — nie na lidi nářikat — nebožka je do-bře, dal jí krásnou truhlu, ani vstrováská fořtová takové truhly neměla! Dnes jí všechny ženské tu truhlu závidily! Pěkně jí se s manželkou rozloučil, krásný fun-šek vystrojil — všechno je jedna chvála! Ale příkop za sebou ne-vyhadzuj — mrtví k mrtvým, živí k živým. Spadne list, uschne trá-va — a napřesrok v nové měsíci naroste nové listy a májí tráva."

Holák hornista resonýroval: "Funus s takovou hornou je ohav-nost — lidé o tom budou po vůko-li vypravovat, jak Rynďa falešně foukal. To měl jsi, Rejniku zakázat — to si nebožka od tebe, nezaslou-žila!"

Už docházeli Rejnikova stavení a Duryšek napomínal: "Jak jsem povídal — dost toho nářikání nad lidí. Zaskoč domů, umej si kuka-dla, v hospodě už čekají — je to

starý ryk, musíš přatečtvo ubo-stit —"

Rejnekovi tu tam někdo podával ruce a utělovaním a politováním, ale dá se sehnat a sám byl jen bratr horák a za ním proklouzil Dury-šek. Nemůže přece ztrapněného vdovce ponechat o samotě!

A hned kázal: "Všecko se po-vedlo, byl to pěkný funšek — kdýžby to nebožka tvá manželka vyřčila, ture by si ten svůj funšek přichvalovala. Štál tě praoby, ale každý tuod lekae, jak si dovede! manželky váhát — není-li pravda, Jakube!" obrátil se na horáka.

Ten stál uprostřed sekcie, že-piší seknou do čela, sukovatou hůl pořáď v ruce. Něco zahučel a jen si přisňma očima bratra pro-hlížel.

Vdovce Rejnek zemřel sedl si na postel, založil hlavu do dlaní a septu mu přese rty nepřeflo.

A Duryšek dává káže: "Pár časů v hospodě počkají — vyslechni zatím souseda, vyslechni radu! Mrtví k mrtvým, živí k živým — pochoval, krásně pochoval, ale z křehova šel jsi do života — tuhle do své živnosti, a musíš se ohánět, abys mohl udržeti hospodářství!"

Bratr horák přeložil hůl z jed-né ruky do druhé, vytáhl obrovný modrý šátek z kapsy a frkavě si utíral nos. Znělo to jak kašlavá křídlovka.

Duryšek přicházel do ráže: — "Viš, Kristuspán užíval podoben-ství — řídme se Kristepánem, a bysme nevěšli v pokušení. Já nie že se spolu jako holubi kamzli — ale co tulo, to tam — ženských je na světě jak žebříčku na mezi — o všechno je mezi lidem nouze, jen o ženském — živí k živým, mrtví k mrtvým —"

Rejnek poslouchal, neposlouchal. V očích mátohy, v myšlen-kách kluky háky, v srdeci kleštěčky. Ztrapněné kleštěčky, stisknou, až zabu brní a kolena klesají.

Vzduy tetky vypravovaly: "Jen co je boží pravda, nebožka Rejn-ková byla ženská k pohledání. — Jakživa jsem s ní byla jen: ty má milá, ty, co děláš? A ona pěkně: i, milá, jen aby hůl nebylo — buď Pánbůh pochválen!"

A jiná tetka: "Už snad jí bylo souzono za mlada umřít, nebo je to tak v jejím rodě — její nebož-ku mámu odnesli na křehov, mně se zdá, ve čtyřiceti — kdo pak to může soudit?"

Duryšek dává domlouvá: "Co bys ty takhle vyváděl — byli jste spolu teprve rok — to jsi ještě ne-přivykl — to tu ještě není man-želský uzal — v tobě je dosavad mužská síla — jeden balšán ve světě nekvete —"

Nachoměl se do Rejnikovy blízkosti Holák hornista, rozkva-šený, s čelem zvarhánkováným, protože ho dnes nezahlí při po-hřební muzice do cechu, a vyklá-dá: "Jestli pak tys slyšel, Rejn-ku — druhá horna nevydržela takt — Rynďa to nikdy tak vy-soko nevyfoukne — to musejí být moje prsa, ne takového suchopára — to byla dnes krásná muzika, jedna hanba."

Vzduy rozumuje tetka: "On Rejnek si jí vzal jen pro oudělek — pro přínos ne, do dvaceticetoro-vého je tři sta málo. Ale oudělek měla, byla to ženská jako upláca-ná a oči jak trunky."

Druhá tetka žalostně: "Pro za-žátek to dobře u Rejniku šlo, pro zabátek! Jako tamhle u Sejeů v Kalném, Ale u Sejeů jen rok — po prvním dítěti byl oudělek pryč a začlo počítání. A dnes je tam velká nevěle, pořád se hádají, že Sejka málo přinesla —"

"Bejvá to tak, bejvá —," přita-kovala jedna hubená kmotra.

Duryšek, aby se vymylul, než dojdou k Rejnkům: "Povídám ti, jen rozumně, jen s fortelem — nie na lidi nářikat — nebožka je do-bře, dal jí krásnou truhlu, ani vstrováská fořtová takové truhly neměla! Dnes jí všechny ženské tu truhlu závidily! Pěkně jí se s manželkou rozloučil, krásný fun-šek vystrojil — všechno je jedna chvála! Ale příkop za sebou ne-vyhadzuj — mrtví k mrtvým, živí k živým. Spadne list, uschne trá-va — a napřesrok v nové měsíci naroste nové listy a májí tráva."

Holák hornista resonýroval: "Funus s takovou hornou je ohav-nost — lidé o tom budou po vůko-li vypravovat, jak Rynďa falešně foukal. To měl jsi, Rejniku zakázat — to si nebožka od tebe, nezaslou-žila!"

Už docházeli Rejnikova stavení a Duryšek napomínal: "Jak jsem povídal — dost toho nářikání nad lidí. Zaskoč domů, umej si kuka-dla, v hospodě už čekají — je to

starý ryk, musíš přatečtvo ubo-stit —"

Rejnekovi tu tam někdo podával ruce a utělovaním a politováním, ale dá se sehnat a sám byl jen bratr horák a za ním proklouzil Dury-šek. Nemůže přece ztrapněného vdovce ponechat o samotě!

A hned kázal: "Všecko se po-vedlo, byl to pěkný funšek — kdýžby to nebožka tvá manželka vyřčila, ture by si ten svůj funšek přichvalovala. Štál tě praoby, ale každý tuod lekae, jak si dovede! manželky váhát — není-li pravda, Jakube!" obrátil se na horáka.

Ten stál uprostřed sekcie, že-piší seknou do čela, sukovatou hůl pořáď v ruce. Něco zahučel a jen si přisňma očima bratra pro-hlížel.

Vdovce Rejnek zemřel sedl si na postel, založil hlavu do dlaní a septu mu přese rty nepřeflo.

A Duryšek dává káže: "Pár časů v hospodě počkají — vyslechni zatím souseda, vyslechni radu! Mrtví k mrtvým, živí k živým — pochoval, krásně pochoval, ale z křehova šel jsi do života — tuhle do své živnosti, a musíš se ohánět, abys mohl udržeti hospodářství!"

Bratr horák přeložil hůl z jed-né ruky do druhé, vytáhl obrovný modrý šátek z kapsy a frkavě si utíral nos. Znělo to jak kašlavá křídlovka.

Duryšek přicházel do ráže: — "Viš, Kristuspán užíval podoben-ství — řídme se Kristepánem, a bysme nevěšli v pokušení. Já nie že se spolu jako holubi kamzli — ale co tulo, to tam — ženských je na světě jak žebříčku na mezi — o všechno je mezi lidem nouze, jen o ženském — živí k živým, mrtví k mrtvým —"

Rejnek poslouchal, neposlouchal. V očích mátohy, v myšlen-kách kluky háky, v srdeci kleštěčky. Ztrapněné kleštěčky, stisknou, až zabu brní a kolena klesají.

Vzduy tetky vypravovaly: "Jen co je boží pravda, nebožka Rejn-ková byla ženská k pohledání. — Jakživa jsem s ní byla jen: ty má milá, ty, co děláš? A ona pěkně: i, milá, jen aby hůl nebylo — buď Pánbůh pochválen!"

A jiná tetka: "Už snad jí bylo souzono za mlada umřít, nebo je to tak v jejím rodě — její nebož-ku mámu odnesli na křehov, mně se zdá, ve čtyřiceti — kdo pak to může soudit?"

Duryšek dává domlouvá: "Co bys ty takhle vyváděl — byli jste spolu teprve rok — to jsi ještě ne-přivykl — to tu ještě není man-želský uzal — v tobě je dosavad mužská síla — jeden balšán ve světě nekvete —"

Nachoměl se do Rejnikovy blízkosti Holák hornista, rozkva-šený, s čelem zvarhánkováným, protože ho dnes nezahlí při po-hřební muzice do cechu, a vyklá-dá: "Jestli pak tys slyšel, Rejn-ku — druhá horna nevydržela takt — Rynďa to nikdy tak vy-soko nevyfoukne — to musejí být moje prsa, ne takového suchopára — to byla dnes krásná muzika, jedna hanba."

Vzduy rozumuje tetka: "On Rejnek si jí vzal jen pro oudělek — pro přínos ne, do dvaceticetoro-vého je tři sta málo. Ale oudělek měla, byla to ženská jako upláca-ná a oči jak trunky."

Druhá tetka žalostně: "Pro za-žátek to dobře u Rejniku šlo, pro zabátek! Jako tamhle u Sejeů v Kalném, Ale u Sejeů jen rok — po prvním dítěti byl oudělek pryč a začlo počítání. A dnes je tam velká nevěle, pořád se hádají, že Sejka málo přinesla —"

"Bejvá to tak, bejvá —," přita-kovala jedna hubená kmotra.

Duryšek, aby se vymylul, než dojdou k Rejnkům: "Povídám ti, jen rozumně, jen s fortelem — nie na lidi nářikat — nebožka je do-bře, dal jí krásnou truhlu, ani vstrováská fořtová takové truhly neměla! Dnes jí všechny ženské tu truhlu závidily! Pěkně jí se s manželkou rozloučil, krásný fun-šek vystrojil — všechno je jedna chvála! Ale příkop za sebou ne-vyhadzuj — mrtví k mrtvým, živí k živým. Spadne list, uschne trá-va — a napřesrok v nové měsíci naroste nové listy a májí tráva."

Holák hornista resonýroval: "Funus s takovou hornou je ohav-nost — lidé o tom budou po vůko-li vypravovat, jak Rynďa falešně foukal. To měl jsi, Rejniku zakázat — to si nebožka od tebe, nezaslou-žila!"

Už docházeli Rejnikova stavení a Duryšek napomínal: "Jak jsem povídal — dost toho nářikání nad lidí. Zaskoč domů, umej si kuka-dla, v hospodě už čekají — je to

starý ryk, musíš přatečtvo ubo-stit —"

Rejnekovi tu tam někdo podával ruce a utělovaním a politováním, ale dá se sehnat a sám byl jen bratr horák a za ním proklouzil Dury-šek. Nemůže přece ztrapněného vdovce ponechat o samotě!

A hned kázal: "Všecko se po-vedlo, byl to pěkný funšek — kdýžby to nebožka tvá manželka vyřčila, ture by si ten svůj funšek přichvalovala. Štál tě praoby, ale každý tuod lekae, jak si dovede! manželky váhát — není-li pravda, Jakube!" obrátil se na horáka.

Ten stál uprostřed sekcie, že-piší seknou do čela, sukovatou hůl pořáď v ruce. Něco zahučel a jen si přisňma očima bratra pro-hlížel.

Vdovce Rejnek zemřel sedl si na postel, založil hlavu do dlaní a septu mu přese rty nepřeflo.

A Duryšek dává káže: "Pár časů v hospodě počkají — vyslechni zatím souseda, vyslechni radu! Mrtví k mrtvým, živí k živým — pochoval, krásně pochoval, ale z křehova šel jsi do života — tuhle do své živnosti, a musíš se ohánět, abys mohl udržeti hospodářství!"

Bratr horák přeložil hůl z jed-né ruky do druhé, vytáhl obrovný modrý šátek z kapsy a frkavě si utíral nos. Znělo to jak kašlavá křídlovka.

Duryšek přicházel do ráže: — "Viš, Kristuspán užíval podoben-ství — řídme se Kristepánem, a bysme nevěšli v pokušení. Já nie že se spolu jako holubi kamzli — ale co tulo, to tam — ženských je na světě jak žebříčku na mezi — o všechno je mezi lidem nouze, jen o ženském — živí k živým, mrtví k mrtvým —"

Rejnek poslouchal, neposlouchal. V očích mátohy, v myšlen-kách kluky háky, v srdeci kleštěčky. Ztrapněné kleštěčky, stisknou, až zabu brní a kolena klesají.

Vzduy tetky vypravovaly: "Jen co je boží pravda, nebožka Rejn-ková byla ženská k pohledání. — Jakživa jsem s ní byla jen: ty má milá, ty, co děláš? A ona pěkně: i, milá, jen aby hůl nebylo — buď Pánbůh pochválen!"

A jiná tetka: "Už snad jí bylo souzono za mlada umřít, nebo je to tak v jejím rodě — její nebož-ku mámu odnesli na křehov, mně se zdá, ve čtyřiceti — kdo pak to může soudit?"

Duryšek dává domlouvá: "Co bys ty takhle vyváděl — byli jste spolu teprve rok — to jsi ještě ne-přivykl — to tu ještě není man-želský uzal — v tobě je dosavad mužská síla — jeden balšán ve světě nekvete —"

Nachoměl se do Rejnikovy blízkosti Holák hornista, rozkva-šený, s čelem zvarhánkováným, protože ho dnes nezahlí při po-hřební muzice do cechu, a vyklá-dá: "Jestli pak tys slyšel, Rejn-ku — druhá horna nevydržela takt — Rynďa to nikdy tak vy-soko nevyfoukne — to musejí být moje prsa, ne takového suchopára — to byla dnes krásná muzika, jedna hanba."

Vzduy rozumuje tetka: "On Rejnek si jí vzal jen pro oudělek — pro přínos ne, do dvaceticetoro-vého je tři sta málo. Ale oudělek měla, byla to ženská jako upláca-ná a oči jak trunky."

Druhá tetka žalostně: "Pro za-žátek to dobře u Rejniku šlo, pro zabátek! Jako tamhle u Sejeů v Kalném, Ale u Sejeů jen rok — po prvním dítěti byl oudělek pryč a začlo počítání. A dnes je tam velká nevěle, pořád se hádají, že Sejka málo přinesla —"

"Bejvá to tak, bejvá —," přita-kovala jedna hubená kmotra.

Duryšek, aby se vymylul, než dojdou k Rejnkům: "Povídám ti, jen rozumně, jen s fortelem — nie na lidi nářikat — nebožka je do-bře, dal jí krásnou truhlu, ani vstrováská fořtová takové truhly neměla! Dnes jí všechny ženské tu truhlu závidily! Pěkně jí se s manželkou rozloučil, krásný fun-šek vystrojil — všechno je jedna chvála! Ale příkop za sebou ne-vyhadzuj — mrtví k mrtvým, živí k živým. Spadne list, uschne trá-va — a napřesrok v nové měsíci naroste nové listy a májí tráva."

Holák hornista resonýroval: "Funus s takovou hornou je ohav-nost — lidé o tom budou po vůko-li vypravovat, jak Rynďa falešně foukal. To měl jsi, Rejniku zakázat — to si nebožka od tebe, nezaslou-žila!"

Už docházeli Rejnikova stavení a Duryšek napomínal: "Jak jsem povídal — dost toho nářikání nad lidí. Zaskoč domů, umej si kuka-dla, v hospodě už čekají — je to

starý ryk, musíš přatečtvo ubo-stit —"

Rejnekovi tu tam někdo podával ruce a utělovaním a politováním, ale dá se sehnat a sám byl jen bratr horák a za ním proklouzil Dury-šek. Nemůže přece ztrapněného vdovce ponechat o samotě!

A hned kázal: "Všecko se po-vedlo, byl to pěkný funšek — kdýžby to nebožka tvá manželka vyřčila, ture by si ten svůj funšek přichvalovala. Štál tě praoby, ale každý tuod lekae, jak si dovede! manželky váhát — není-li pravda, Jakube!" obrátil se na horáka.

Ten stál uprostřed sekcie, že-piší seknou do čela, sukovatou hůl pořáď v ruce. Něco zahučel a jen si přisňma očima bratra pro-hlížel.

Vdovce Rejnek zemřel sedl si na postel, založil hlavu do dlaní a septu mu přese rty nepřeflo.

A Duryšek dává káže: "Pár časů v hospodě počkají — vyslechni zatím souseda, vyslechni radu! Mrtví k mrtvým, živí k živým — pochoval, krásně pochoval, ale z křehova šel jsi do života — tuhle do své živnosti, a musíš se ohánět, abys mohl udržeti hospodářství!"

Bratr horák přeložil hůl z jed-né ruky do druhé, vytáhl obrovný modrý šátek z kapsy a frkavě si utíral nos. Znělo to jak kašlavá křídlovka.

Duryšek přicházel do ráže: — "Viš, Kristuspán užíval podoben-ství — řídme se Kristepánem, a bysme nevěšli v pokušení. Já nie že se spolu jako holubi kamzli — ale co tulo, to tam — ženských je na světě jak žebříčku na mezi — o všechno je mezi lidem nouze, jen o ženském — živí k živým, mrtví k mrtvým —"

Rejnek poslouchal, neposlouchal. V očích mátohy, v myšlen-kách kluky háky, v srdeci kleštěčky. Ztrapněné kleštěčky, stisknou, až zabu brní a kolena klesají.

Vzduy tetky vypravovaly: "Jen co je boží pravda, nebožka Rejn-ková byla ženská k pohledání. — Jakživa jsem s ní byla jen: ty má milá, ty, co děláš? A ona pěkně: i, milá, jen aby hůl nebylo — buď Pánbůh pochválen!"

A jiná tetka: "Už snad jí bylo souzono za mlada umřít, nebo je to tak v jejím rodě — její nebož-ku mámu odnesli na křehov, mně se zdá, ve čtyřiceti — kdo pak to může soudit?"

Duryšek dává domlouvá: "Co bys ty takhle vyváděl — byli jste spolu teprve rok — to jsi ještě ne-přivykl — to tu ještě není man-želský uzal — v tobě je dosavad mužská síla — jeden balšán ve světě nekvete —"

Nachoměl se do Rejnikovy blízkosti Holák hornista, rozkva-šený, s čelem zvarhánkováným, protože ho dnes nezahlí při po-hřební muzice do cechu, a vyklá-dá: "Jestli pak tys slyšel, Rejn-ku — druhá horna nevydržela takt — Rynďa to nikdy tak vy-soko nevyfoukne — to musejí být moje prsa, ne takového suchopára — to byla dnes krásná muzika, jedna hanba."

Vzduy rozumuje tetka: "On Rejnek si jí vzal jen pro oudělek — pro přínos ne, do dvaceticetoro-vého je tři sta málo. Ale oudělek měla, byla to ženská jako upláca-ná a oči jak trunky."

Druhá tetka žalostně: "Pro za-žátek to dobře u Rejniku šlo, pro zabátek! Jako tamhle u Sejeů v Kalném, Ale u Sejeů jen rok — po prvním dítěti byl oudělek pryč a začlo počítání. A dnes je tam velká nevěle, pořád se hádají, že Sejka málo přinesla —"

"Bejvá to tak, bejvá —," přita-kovala jedna hubená kmotra.

Duryšek, aby se vymylul, než dojdou k Rejnkům: "Povídám ti, jen rozumně, jen s fortelem — nie na lidi nářikat — nebožka je do-bře, dal jí krásnou truhlu, ani vstrováská fořtová takové truhly neměla! Dnes jí všechny ženské tu truhlu závidily! Pěkně jí se s manželkou rozloučil, krásný fun-šek vystrojil — všechno je jedna chvála! Ale příkop za sebou ne-vyhadzuj — mrtví k mrtvým, živí k živým. Spadne list, usch